

STEPHEN
KING
INSTITUUT

HEA
LUGU

Originaali tiitel:
Stephen King
The Institute
Scribner 2019

Tõlkinud Silver Sära
Toimetanud Anu Jõgi
Kujundanud Kaia Loigom

Kõik õigused kaitstud

Copyright © Stephen King 2019
Autoriõigus tõlkele: Hea Lugu OÜ ja Silver Sära 2020
www.healugu.ee

ISBN 978-9916-601-22-8

Trükkinud Tallinna Raamatutrükikoda

*Minu pojapoegadele: Ethanile,
Aidanile ja Ryanile.*

Siis Simson hüüdis Issandat ja ütles: „Issand Jumal! Mõtlen ometi minu peale ja tee mind tugevaks ainult veel selleks korraks, oh Jumal, et saaksin vilistitele ühe korraga kätte maksta oma mõlema silma eest!”

Ja Simson haaras kinni kahest keskmisest sambast, millele hoone tugines, ja toetus neile, ühele parema ja teisele vasaku käega.

Ja Simson ütles: „Surgu mu hing koos vilistidega!” Siis ta tõmbas enese võimsasti kummargile ja hoone langes vürstide ja kogu sees oleva rahva peale; ja nii oli surnuid, keda ta surres surmas, rohkem kui neid, keda ta oma elus oli surmanud.

Kohtumõistjate raamat, 16.

Aga kes iganes on püüamiseks kellele tahes neist pisikestest minusse uskujaist, sellele oleks parem, et talle vesikivi kaela riputatakse ja ta uputatakse mere sügavusse.

Matteuse evangeelium, 18.

Kadunud Ja Ärakasutatud Laste Üleriigilise Keskuse hinnangul teatatakse Ühendriikides igal aastal umbes 800 000 kadunud lapsest. Suurem osa neist leitakse üles.

Tuhandeid ei leita.

1

Pool tundi pärast seda, kui Tim Jamieson pidi Delta Air Linesiga graafiku järgi Tampast õhku tõusma ning New Yorgi säravate tuled ja kõrgete majade poole liikuma hakkama, seisis lennuk ikka veel värava juures. Kui salongi astusid Delta esindaja ja blond naisterahvas, turvateenistuse töötöend kaelas, kostis kitsas turistiklassis istuvate reisijate rahulolematut hoiatavat pominat.

„Palun hetkeks tähelepanu!“ hõikas Delta tüüp.

„Kui kaua viivitus kestab?“ küsis keegi. „Ärge püüdkegi ilustada.“

„Viivitus peaks olema lühike ja piloot kinnitab teile kõigile, et lend jõuab sihtpunkti ligikaudu planeeritud ajal. Aga me peame siiski peale võtma ühe politseiametniku, nii et keegi peaks oma koha loovutama.“

Puhkes üleüldine porisemine ja Tim nägi, kuidas mitu inimest võtsid mobiili välja, juhuks kui peaks probleeme tekkima. Taolistes olukordades oli varemgi probleeme tekkinud.

„Delta Air Linesil on õigus pakkuda tasuta pilet järgmisele New Yorgi lennukile, mis väljub homme hommikul kell kolmveerand seitse...“

Puhkes uus rahulolematu mõmin. „Parem laske mulle kuul pähe,“ ütles keegi.

Ametnik jätkas häirimatult. „Teile antakse täna ööseks hotellivautšer ja lisaks veel nelisada dollarit. See on hea pakkumine. Kes tahab?“

Vabatahtlikke polnud. Blond turvatöötaja ei öelnud midagi, lihtsalt silmitses tihedalt rahvast täis turistiklassi salongi kõikenägeva, ent kuidagi elutu pilguga.

„Kaheksasada,“ ütles Delta esindaja. „Pluss hotellivautšer ja täiendav priipilet.“

„Tüübi jutt on nagu miljonimängu saatejuhil,“ torises Timist eespool istuv mees.

Vabatahtlikke ei ilmunud ka nüüd.

„Tuhat nelisada?“

Endiselt mitte kedagi. Timile tundus see huvitav, ent mitte eriti üllatav. Asi polnud ainult selles, et 6.45 väljuv lend tähendas ärkamist ajal,

kui jumalgi alles magas. Suurem osa tema turistiklassi kaasreisijatest olid perekonnad, kes suundusid pärast mitmesuguste Florida vaatamisväärtuste külastamist koju, rannas end pruuniks peesitanud paarikesed ning lihavad, punaste nägude ja tujutu ilmega mehed, kellel oli tõenäoliselt ajada Suures Õunas äriasju, mis olid oluliselt rohkem väärt kui tuhat nelisada taala.

Keegi kaugemalt tagumisest otsast hõikas: „Käige välja Mustangi kabriolett ja reis kahele Arubale ning te saate meie mõlema kohad!“ See teravmeelne märkus kutsus esile naerupahvakuid. Need ei kõlanud just kuigi sõbralikult.

Lennufirma esindaja vaatas turvateenistuse tõendiga blondiinile otsa, aga kui ta sealt abi ootas, siis seda ta ei saanud. Naine lihtsalt jätkas vaatlust, liikusid ainult tema silmad. Mees ohkas ja ütles: „Tuhat kuussada.“

Ühtäkki tundis Tim Jamieson, et ta tahab sellest lennukist kuradile tõmmata ja hääletades põhja poole liikuda. Ehkki taoline mõte polnud tal selle hetkeni isegi mitte riivamisi peast läbi käinud, märkas ta, et suudab ette kujutada end seda tegemas, ja veel absoluutse selgusega. Seal ta siis oleks, seismas 301. maanteel, kusagil Hernando maakonna keskosas, üles tõstetud pöidlaga käsi välja sirutatud. Oleks väga palav, väikesi kärbseid lendaks parvedena, kuulutusetulbal paistaks mingi kukkumisvigastuste eest kahju nõudmisele spetsialiseerunud advokaadi reklaam, lähedase treilerimaja betoonist lävepakule pandud duubelmaki kõlaritest üürgaks „Take It on the Run“, mille omanik – palja ülakehaga mees – peseks autot, ja lõpuks tuleks mingi talumees, kes võtaks ta oma pikapi peale, millel oleks laudadest kast, kastis melonid ja armatuur-laua magnetiga Jeeseuse kuju. Loo parim osa poleks isegi mitte tema rahast pungil taskud. Parim osa oleks see, et ta seisab seal üksinda, miilide kaugusel sellest sardiinikonservist, kus õhk on tiine parfüümide, higi ja juukselaki hõngust.

Paremuselt järgmine asi oleks siiski see, et saab valitsuselt veel mõned dollarid välja lüpsata.

Ta tõusis oma täiesti normaalses pikkuses (ligi meeter seitsekümmend) püsti, lükkas prillid ninal ülespoole ja tõstis käe. „Kui pakute kaks tuhat ja tagastate mu piletiraha, *sir*, on koht teie.“

2

Selgus, et vautšer kehtib Tampa rahvusvahelise lennujaama kõige tihedama graafikuga lennuraja lähedal asuvas nüruses hotellis. Tim jäi magama lennukite müra saatel, ärkas samuti sellesama peale ja läks alla, et pista nahka kõvaks keedetud muna ja kaks nätsket pannkooki tasuta hommikubuffeest. Ehkki toit polnud kaugeltki gurmeeroog, söi Tim korralikult, läks siis tagasi oma tuppa ja jäi ootama kella üheksat, kui pangad ukсед avavad.

Ta sai ootamatult sülle langenud raha sekeldusteta kätte, sest pank teadis, et ta tuleb, ja tšekk oli juba eelnevalt heaks kiidetud – tal polnud plaanis oodata selles nüruses hotellis, kuni selle ehtsust kontrollitakse. Ta võttis oma kaks tuhat välja viiekümnelistes ja kahekümnelistes, voltis kupüürid vasakusse rinnataskusse ja kutsus Uberi, mis ta Ellentoni viiks. Seal maksis ta juhile, kõmpis lähima 301-N-i märgini ja sirutas üles tõstetud pöidla välja. Veerand tundi hiljem võttis üks Case'i nokamütsiga vanem mees ta peale. Tolle pikapi kast ei olnud laudadest ja kastis ei olnud meloneid, aga muus osas vastas kõik tema eelmise õhtu nägemusele.

„Kuhu lähed, sõber?“ küsis vana.

„Noh,“ ütles Tim, „lõppsiht on New York. Vist.“

Vanamees sülitas aknast välja tubakase ilariba. „No miks peaks üks terve mõistusega mees tahtma sinna minna?“ Ta hääldas seda *ta tma senna*.

„Ma ei tea,“ ütles Tim, ehkki ta teadis. Üks ammune sõjaväesemu oli talle öelnud, et Suures Õunas on pakkuda rohkesti tööd eraturvafirmades, sealhulgas tööd ettevõtetes, mis hindavad rohkem tema kogemust kui seda Rube Goldbergi jama, mis oli teinud lõpu tema politseitööle Floridas. „Loodan lihtsalt täna õhtuks Georgiasse jõuda. Võib-olla meeldib mulle seal rohkem.“

„See juba läheb,“ ütles vana. „Georgia pole paha, eriti kui sulle meeldivad virsikud. Mul võtavad need pasa lahti. Sul muusika vastu pole midagi, mis?“

„Üldsegi mitte.“

„Pean hoiatama, et kuuln valjusti. Mu kõrvakuulmine pole kõige parem.“

„Mul on lihtsalt hea meel, et saan edasi sõita.“

See oli Waylon Jennings, mitte REO Speedwagon, aga Tim oli ka sellega rahul. Waylonile järgnesid Shooter Jennings ja Marty Stuart. Kaks

meest poritriibulises Dodge Ramis kuulasid ja vaatasid, kuidas maantee rataste alla kaob. Seitsekümmend miili hiljem peatas vanamees auto, võttis hüvastijätuks mütsinokast kinni ja soovis Timile tõeliselt *iad* päeva.

Tim ei jõudnud sel õhtul Georgiasse – ta veetis öö teeäärse apelsinimahlakioski kõrval seisvas järjekordses näruses motellis –, aga ta jõudis sinna järgmisel päeval. Brunswicki väikelinnas (kus oli leiutatud mingit sorti maitsev pajaroog) asus ta kaheks nädalaks tööle jäätmekäitlusfirmasse, mõeldes seda tööd tehes tulevikule sama vähe kui siis, kui ta otsustas Tampast väljuvas Delta lennukis oma koha loovutada. Tal ei olnud vaja raha, aga talle näis, et tal on vaja aega. Ta oli üleminekuperioodis ja see ei lõpe üleöö. Kohe naabermajas oli ka keeglirada koos Denny’si söögikohaga. Taolisele kombinatsioonile on raske vastu panna.

3

Taskus jäätmefirmast saadud palk koos lennureisilt saadud hüvitusega, seisis Tim Brunswicki serval põhja suunduva I-95 ääres ja tundis end rändava mehe kohta üsnagi kenasti. Ta seisis seal päikese käes üle tunni ja kaalus loobumist, et juua Denny’is üks külm magus tee, kui teeserva tõmbas suur Volvo universaal. Pakiruumi osa oli pappkaste täis. Rooli taga istuv vanem naine lasi kõrvalukse aknal alla joosta ja silmitses teda läbi paksude prilliklaaside. „Te pole suurt kasvu, ent paistate lihaselise kehaga,“ ütles ta. „Te pole ju vägistaja ega mingi psühh, mis?“

„Ei, proua,“ vastas Tim, mõeldes: Aga mida muud *saaksin* ma öelda?

„Loomulikult ütlete te nii, eks ole? Kas lähete Lõuna-Carolinani välja? Teie suure koti järgi võiks arvata, et lähete.“

Üks auto sõitis naise Volvost kaarega mööda ja andis signaali, keerates üles viaduktile. Naine ei teinud märkamagi, vaid silmitses Timi endiselt rahulikult tähelepaneliku pilguga.

„Jah, proua. New Yorki välja.“

„Ma viin teid Lõuna-Carolinasse – mitte sügavale sellesse sõgedasse osariiki, ainult natuke maad –, kui te aitate mind veidi vastutasuks. Käsi peseb kätt, kui te mõistate, mis ma öelda tahan.“

„Teie sügate minu selga ja mina sügan teie oma,“ ütles Tim muiates.

„Mingit sügamist ei tule, aga te võite sisse istuda.“

Tim istus. Naise nimi oli Marjorie Kellerman ja ta oli Brunswicki raamatukogu juhataja. Ta oli ka liige ühingus, mille nimi oli Kagupiirkonna Raamatukogude Assotsiatsioon. Millel, nagu ta ütles, ei olevat raha, sest „Trump ja tema kamp võtsid kõik ära – nad saavad kultuurist sama palju aru kui eesel algebrast“.

Sada kilomeetrit põhja pool, ikka veel Georgias, peatas naine auto Pooleri linnas tillukese raamatukoguhooone ees. Tim laadis raamatuid täis pappkastid maha ja kärutas need sisse. Seejärel kärutas ta veel mõniteist pappkasti välja Volosse. Need, rääkis Marjorie Kellerman, lähevad Yemassee avalikku raamatukogusse, mis asub umbes kuuskümmend kilomeetrit põhja pool, teisel pool Lõuna-Carolina piiri. Aga õige pea pärast Hardeeville'i nende teekond takerdus. Veoja sõidua autod olid kahes reas ummikus ja veel kiiremini ummistusid sõidurajad nende taga.

„Oh, kuidas mulle ei meeldi taolised olukorrad,“ ütles Marjorie, „ja see tundub alati juhtuvat Lõuna-Carolinas, kus nad on nihukesed koonrid, et ei taha maanteed laiemaks teha. Kusagil eespool on avarii ja ainult kahe sõidureaga ei pääse keegi mööda. Ma istun siin pool päeva. Härra Jamieson, te olete edaspidistest kohustustest vabastatud. Kui mina oleksin teie, siis astuksin välja, kõnniksin tagasi Hardeeville'i piirile ja prooviksin õnne 17. maanteel.“

„Aga mis saab kõigist neist raamatukastidest?“

„Oh, küll ma leian järgmise tugeva tüübi, kes aitab maha laadida,“ ütles naine ja naeratas talle. „Ausalt öeldes, kui ma nägin teid seal kuuma päikese käes seismas, siis otsustasin elada natuke ohtlikku elu.“

„Hästi, kui te ikka kindel olete.“ Liiklusummik tekitas temas klaustrofoobilise tunde. Tegelikult samasuguse, nagu ta oli tundnud Delta turistiklassis. „Kui mitte, jään siia. Ma ei kiirusta mingi tähtaja peale ega midagi sellist.“

„Ma olen kindel,“ ütles naine. „Oli meeldiv teiega kohtuda, härra Jamieson.“

„Samad sõnad, proua Kellerman.“

„On teil rahalist abi vaja? Ma võin pakkuda kümneka, kui see nii on.“

Tim oli liigutatud ja üllatunud – mitte esimest korda – tavaliste inimeste tavalise lahkuse ja suuremeelsuse üle, eriti taoliste inimeste puhul, kellel polnud palju raisata. Ameerika oli endiselt tore maa, ükspuha

mida mõned (kaasa arvatud aeg-ajalt tema ise) arvata võisid. „Ei, ma saan hakkama. Täna pakkumast.“

Ta surus naise kätt, ronis välja ja kõndis mööda I-95 teeserva tagasi Hardeeville'i piirile. Kui US 17-lt kohe masinat ei tulnud, astus ta seda mööda paar miili edasi kohani, kus tee ühines 92. osariigi maanteega. Seal osutas silt DuPray-nimelise linnakese poole. Selleks ajaks oli päev jõudnud ohtupoolikusse ja Tim otsustas, et parem on leida üks motell, kus öö veeta. Kahtlemata on see jällegi üks neist närustest, aga alternatiivid – magada väljas ja lasta end moskiitodel elusalt ära süüa või magada mõne farmeri küünis – olid veelgi ebameeldivamad. Niisiis suundus ta DuPray poole.

Suured sündmused pöörlevad väikestel hingedel.

4

Tund aega hiljem istus ta kaherealise tee ääres suurel kivil ja ootas, et lõputuna näiv kaubarong teest üle jõuaks. Rong sõitis soliidiselt, alla viiekümne kilomeetri tunnis: kinnised vagunid, lahtised autovagunid (peamiselt täis pigem romusid kui uusi masinaid), kütusetsisternid, lahtised platvormid ja poolvagunid, täis laaditud jumal teab milliseid ohtlikke aineid, mis rööbastelt välja sõites süütavad männimetsa või piinavad DuPray elanikke mürgise või isegi tapva suitsuga. Lõpuks tuli oranži värvi viimane vagun, millel istus aiatoolis tunkedes mees, kes luges pehmekaanelist raamatut ja suitsetas. Ta vaatas üles ja tõstis sõrmed tervituseks meelegooha juurde. Tim saluteeris kärmesti vastu.

Linn oli kolme kilomeetri jagu kaugemal, see oli ehitatud SR 92 (mille nimi on nüüd Main Street) ja veel kahe tänava ristumiskoha ümber. DuPray näis olevat suuresti pääsenud ketikauplustest, mis olid vallutanud suuremad linnad. Näha oli küll Western Auto, ent see oli lõplikult suletud ja selle aknad läbipaistmatuks võõbatud. Tim märkas toidukaupade poodi, apteeki, kauplust, mis näis müüvat igast sektorist midagi, ja paari ilusalongi. Oli ka kinohoone, mille ukse kohal silt MÜÜA VÕI RENDILE ANDA, autovaruosade pood, mis ilustas end DuPray Speed Shopi nimega, ja restoran nimega Bev's Eatery. Oli kolm kirikut, üks neist metodistide, kaks vabakoguduste omad, kõik aga tulge-Jeesuse-juurde-tüüpi. Ärirajooni tänavate

poolviltustel parkimiskohtadel seisis alla kahekümne veo- ja sõiduauto. Kõnniteed olid peaaegu inimtühjad.

Kolm kvartalit eespool, pärast järjekordset kirikut, märkas ta DuPray motelli. Sellest edasi, seal kus Main Street pööras eeldatavalt SR 92 peale, olid veel üks raudtee ülesõit, depoo ja rivi päikese käes sädelevaid metallkatuseid. Nende hoonete taga algas taas männimets. Kõik see kokku näis Timile nagu linn mõnest kantriballaadist, ühest neist nostalgilistest lugudest, mida laulsid Alan Jackson või George Strait. Motelli silt oli vana ja roostes, vihjates, et koht võib olla samamoodi suletud nagu kino, aga kuna päev oli õhtusse jõudnud ja see näis olevat ainuke asutus linnas, kus võis peavarju saada, võttis Tim suuna selle poole.

Pooltel teel, kohe pärast DuPray linnavalitsust, jõudis ta tellistest maja juurde, mille seintel ronis luuderohi. Korralikult niidetud murul oli silt, mis teatas, et see on Fairlee maakonna šerifi kontor. Tim mõtles, et peab ikka tõepoolest olema niru maakond, kui see linnake on selle keskus.

Maja ees seisis kaks politseimasinat, üks neist uuemapoolne sedaan, teine vanemapoolne poripritsmetega 4Runner, vilkur armatuurlaual. Tim vaatas sissepääsu poole – peaaegu instinktiivne pilk hulkurilt, kel taskus üsna suur hulk sularaha –, tegi veel paar sammu, siis keeras tagasi, et vaadata lähemalt kuulutusetahtleid kahepoolse ukse mõlemal küljel. Eriti ühte teadaannet. Arvates, et pidi olema seda valesti lugenud, ent tahtes kindel olla.

Mitte sel päeval ja sellel ajastul, mõtles ta. Ei saa olla.

Aga sai. Plakati kõrval, millel seisis KUI SA MÕTLESID, ET MARIHUAANA ON LÕUNA-CAROLINAS LEGAALNE, SIIS MÕTLE UUESTI, oli teine, millel seisis lihtsalt: VAJATAKSE LINNA ÖÖVAHTI. KÜSIGE SEEST.

Ohoo, mõtles ta. Pole sellist ametinimetust sada aastat kuulnud.

Ta pöördus roostes motellisildi poole ja peatus uuesti, mõeldes sellele töökuulutusele. Samal hetkel avanes üks politseijaoskonna uksepool ning välja astus pikk kõhetu politseinik, sättides mütsi punastele juustele. Videvikupäike sillerdas ta ametimärgil. Mehe pilk libises üle Timi töösaabaste, tolmuste teksapükste ja sinise pluusi. Pilk peatus hetkeks üle Timi õla rippuval suurel kotil ja jõudis siis näoni. „Kas saan kuidagi aidata, *sir*?“

Teda läbistas nüüd sama impulss, mis oli sundinud ta lennukis püsti tõusma. „Tõenäoliselt mitte, aga kes teab?“